

LBRIS

We know
books

K.A. TUCKER

AI GRIJĂ
DE EA

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

Capitolul 1

Noah

Aprilie 2017

Austin, Texas

– Hei!

Un șir neclar de cuvinte codate din stația radio de poliție mă poartă pe holul întunecat, răspunzându-mi.

Mi se strânge inima.

Ea încă este trează.

Dându-mi jos adidașii prăfuiți, mă târăsc până în spatele casei.

– Bună, mamă, îi spun cât se poate de dezinvolt, trecând pe lângă trupul ei cocoșat la masa din bucătărie, în timp ce o țigară arde pe marginea farfuriei de la cină, o sticlă pe jumătate terminată de whiskey ieftin e așezată la îndemâna ei, iar centura cu pistolul e așezată la întâmplare lângă ea.

Nu știu de ce speram la ceva diferit în seara asta.

De săptămâni întregi mă întorc acasă la aceeași scenă.

– Unde ați fost în seara asta?

Accentul ei texan este întotdeauna mai puternic după ce bea.

Deschid ușa frigiderului.

– E miercuri.

Înclină capul în loc să-l ridice și vede mingea de baschet sub brațul meu.

– Da. Nu pot ține pasul cu tine.

Aș putea să subliniez că nu sunt prea multe lucruri cu care să țină pasul. Sunt o creatură a obișnuinței. Dacă nu sunt la serviciu, atunci sunt cu prietenii mei, la sală sau la piscină, ori bătând o minge. Mă duc la aceleași terenuri în fiecare miercuri seară de când m-am mutat înapoi în Texas pentru a merge la universitate, în urmă cu șapte ani.

Răsucesc capacul de la cutia de suc de portocale și o ridic la gură. Îmi doresc ca ea să mă certe pentru că nu folosesc un pahar. Așa obișnuia să facă pe vremea când nu se îndrepta spre dulapul cu băuturi alcoolice imediat ce intra pe ușă când venea de la serviciu. De asemenea, îmi amintea să nu bat mingea în casă și să-mi arunc imediat hainele îmbibate de sudoare în programul cu apă fierbinte al mașinii de spălat, ca să nu-mi miroasă camera ca un vestiar de sală.

Acum nici măcar nu se obosește să se schimbe de uniformă în jumătate din timp.

Ca și cum aș vrea să-mi demonstrez ceva, las mingea să lovească gresia o dată, de două ori și o lovesc cu șoldul după a treia săritură, zgomotul surd al pielii pe gresie rămânând în aer.

Așteptând.

Sperând.

Nimic. Nici măcar un reproș din partea ei, în timp ce stă acolo cu ochii pe jumătate închiși, cu părul blond tuns și neîngrijit, cu mintea preocupată de ceva mult dincolo de granulația lemnului mesei de stejar la care se holbează. Nu mai dă doi bani pe bunele maniere de bază. În ultimele săptămâni, tot ce face este să stea la masa din bucătărie și să asculte la stația radio rapoarte despre jafuri, apeluri de agresiune domestică și o duzină de alte întâmplări nocturne pentru Departamentul de Poliție din Austin.

Departamentul *ei* de poliție, având în vedere că ea este șefa. O femeie-șef de poliție într-unul dintre cele mai mari orașe din Statele Unite. O performanță monumentală. A ocupat această funcție timp de doi ani.

Iar până de curând, părea să se fi descurcat bine.

Tușind din cauza mirosului persistent de Marlboro, deschid fe-reastra de deasupra chiuvetei. Aerul proaspăt de primăvară pătrunde înăuntru. N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar mi-e dor de mirosul de lămâie al spray-ului de mobilă și de înălbitor.

– Nu uita să o închizi înainte de a merge la culcare. Nu vrei să fii jefuit, bolborosi ea.

– Nu vom fi jefuiți.

Locuim în Clarksville, un cartier istoric și unul dintre cele mai frumoase dintr-un oraș considerat în general sigur și curat. Totuși, nu o pot învinovăți că este precaută; este polițistă de 30 de ani. A vă-zut pleava societății. Probabil știe multe lucruri despre vecinii noștri care m-ar face să-mi feresc privirea când aș trece pe lângă ei pe stradă. Cu toate acestea, chiar și cele mai rele zone din Austin sunt un loc de joacă pe lângă mahalalele tipice ale orașului.

Mă încrunt în timp ce mă uit în jos la chiuveta murdară. Oțelul inoxidabil este împrășcat cu pete negre.

– Ai *ars* ceva aici?

– Doar... gunoi.

Pescuiesc un rest de hârtie cu perforații pe o parte. Arată ca o pagină ruptă dintr-un carnetel de notițe. Data de *16 aprilie 2003* este mâzgălită cu un scris care nu este al mamei mele.

– Cea mai mare greșeală din viața mea. Trage din țigară, cuvintele ei fiind joase și neclare. Ar fi trebuit să știu că Betsy nu era singura...

– Cine e Betsy?

– Nimeni, bolborosi ea, adăugând ceva de nedeslușit.

Umplu un pahar înalt cu apă și îl așez în fața ei, folosindu-mă de el ca de o diversivune pentru a putea trage sticla de whisky din raza ei de acțiune.

Face oricum o încercare de a o lua, mișcările ei fiind lente și neîndemânatic.

– Dă-mi-o înapoi, Noah! Chiar acum, m-ai auzit?

Mă mut pe cealaltă parte a mesei, înșurubând foarte bine capacul, deși ea tot ar putea să îl deschidă. Pentru o femeie de statura ei – 1,62 metri și 58 de kilograme – e numai mușchi. Cel puțin *a fost*

numai mușchi. Corpul ei suplu a început să se deterioreze din cauza cinei lichide zilnice.

– Ai mâncat destul pentru seara asta.

– Ce știi tu despre *destul*? Nu există destul whisky în lume pentru ceea ce am făcut.

Bâjbâie după cele patru stele argintii prinse la gulerul uniformei, părând gata să le smulgă.

Deci va fi una dintre *acele* nopți. Dar pe cine păcălesc? *Acele* nopți, când începe să divagheze incoerent despre faptul că nu merită să fie șefă, sunt din ce în ce mai dese în ultima vreme. Mi-e dor de zilele în care se plângea doar de legile stupide și de lipsa de finanțare a departamentului.

Oftez.

– Haide, te ajut să urci!

– Nu, bombăni ea, cu o încruntare încăpățanată care i se așterne pe frunte.

Este 21.30. În mod normal, adoarme până la 21.00, așa că este o noapte neobișnuit de târzie pentru ea. Totuși, dacă bea câteva pahare de apă și se duce la culcare, *poate* că va fi pregătită pentru muncă până dimineață, doar arătând puțin rău.

Îmi așez corpul de aproape 1,90 metri pe scaunul de vizavi.

– Mamă?

– Sunt bine... bombăni ea, cu fruntea ciupită de iritație în timp ce bâjbâie în pachetul de țigări.

Aș vrea să pot fi supărat pe ea. În schimb, sunt trist și frustrat. Sunt destul de sigur că am nevoie de ajutor, dar habar nu am la cine să apelez. Aveam 11 ani ultima dată când a băut atât de mult. Ea și tata încă erau căsătoriți, așa că el s-a ocupat de asta. Dar tata și-a luat mâinile de pe ea. Are o nouă soție, o familie și o viață de om simplu în Seattle. Nu a fost menit să fie soțul unei polițiste, mai ales al uneia atât de ambițioasă ca mama.

Ea m-ar jupui de viu dacă m-aș duce la vreunul dintre bărbații de la DPA pe care îi cunosc pentru că ea bea. Sunt prea mulți oameni care caută un motiv pentru a scăpa de o femeie-șef. Asta ar fi un motiv *bun*.

M-aș putea duce la unchiul Silas. Este procurorul districtual; nu ar vrea ca alegătorii să afle că sora lui, șefa poliției, este o bețivă. Ar fi trebuit să mă fi dus deja la el, dar speram să fie doar o perioadă, ceva ce ea ar putea rezolva singură.

Poate că, printr-un mic imbold din partea noastră, mama poate să se trezească. A mai făcut-o o dată, cu ani în urmă. A renunțat de tot. Atât de puternică este. Poate învinge asta din nou.

Dacă vrea.

Am dat volumul mai încet la stația poliției.

– Mamă?

Ochii ei se deschid brusc. Îi ia o clipă să se concentreze asupra mea, dar în cele din urmă o face.

– Cum a fost la baschet?

– Ne-au bătut măr.

– Cu cine ai jucat?

– Jenson, Craig. Echipa obișnuită.

– Jenson și Craig... șopti ea, privirea ei trecând peste brațele mele lungi și lucrute la orele de ridicat greutate și înotat ture de bazin. Și zâmbeste. E un zâmbet vag, dar văd nostalgia din spatele măștii de alcool. Ai devenit atât de puternic și independent, Noah! Și inteligent. *Atât* de inteligent! Știi că te iubesc la nebunie, nu?

Împing paharul cu apă în față.

– Ia o înghițitură, mamă! Te rog!

Îmi face pe plac, dând pe gât jumătate de pahar, ca apoi să-și ia paharul de whisky și să dea pe gât shotul.

– La ce oră trebuie să ajungi mâine la serviciu?

Dacă aș putea să o prind la cafeaua de dimineață, când e trează și încă simte durerea din seara asta, aș putea începe o conversație serioasă.

Aș putea ajunge la ea.

– Ai devenit un om bun și cinstit, murmură ea, fără să-mi răspundă. O să fii bine!

– Poftim! Lasă-mă să-ți mai aduc un pahar cu apă. Mai umplu trei, aliniindu-le pe masă în fața ei. Bea! Te rog!

Cu reticență, ea îl ia pe primul.

– Mă duc să fac un duș.

Fără să mai bea, pariez că se va clătina la etaj și va fi leșinată cu fața în jos în uniformă până când voi ieși eu. Mă aplec ca să iau sticla de sub scaun.

– Și el a fost un om bun și cinstit, murmură ea.

– O să găsești pe altcineva. Încă ești tânără.

Face asta când e beată – vorbește despre tata, despre faptul că a fost vina ei că au divorțat. Imediat după asta, va spune că este o mamă groaznică pentru că m-a abandonat și l-a lăsat să mă ducă în Seattle cu atâția ani în urmă. Un băiat avea nevoie de tatăl său, credea ea.

– Nu, nu tatăl tău... Abe.

Am rămas nemișcat.

Nu am mai auzit-o pronunțând acest nume de ani întregi.

O întreb prudent:

– *Abraham*, Abe?

– Hm... Ea încuviințează din cap. Din nou, zâmbetul acela melancolic îi atinge buzele. Îți amintești de el, nu-i așa?

– Bineînțeles.

Era bărbatul înalt, cu pielea ca abanosul și zâmbetul larg, care m-a învățat să driblez o minge. A fost partenerul de poliție al mamei mele timp de mulți ani și unul dintre cei mai buni prieteni ai ei o perioadă și mai lungă.

Până când a fost ucis de un traficant de cocaină doar pentru a fi etichetat după moarte drept un polițist corupt. Aveam 11 ani când a murit. Nu am înțeles ce însemna asta, doar că orice făcuse *Abraham Wilkes* fusese rău. A ajuns la știrile naționale și a declanșat o diviziune rasială deja perceptibilă în cadrul comunității. A făcut-o pe mama să înceapă să bea și sunt destul de sigur că ne-a distrămat familia.

– A fost un om *bun*. Vocea ei se pierde odată cu privirea, în timp ce ochii încep să-i lăcrimeze. A fost un om bun și cinstit.

Mă întorc spre masă.

– Credeam că fura și vindea droguri.

Ea chicotește în timp ce mai trage un fum din țigară. Este un sunet trist, gol.

– Asta crede toată lumea, pentru că asta i-a făcut să creadă. Dar tu... Ea împunge aerul cu degetul, unghiile ei, în mod normal îngrijite și curate, fiind roase până la sânge. Tu trebuie să știi adevărul. Trebuie să știi că el a fost un om bun și că noi suntem răi, oameni răi.

– Cine este rău?

Sunt disperat să trag scaunul și să mă așez din nou în fața ei, să ascult orice ar încerca să-mi spună. Dar nu cred că își dă seama ce divulgă. Și nu vreau să-i dau un răgaz ca să înțeleagă și să nu mai vorbească.

Își aruncă pachetul de țigări pe masă, împrăștiind o jumătate de duzină de țigări înainte de a găsi una pe care să o aprindă.

– Știi că a distrus-o pe Dina. Le-a alungat din oraș pe ea și pe fetița aceea frumoasă. Era atât de tânără când a murit Abe! Gracie. Întotdeauna zâmbea când îi rostea numele. Mama zâmbește și acum, amintindu-și. Are ochii verzi ai mamei ei, buzele pline și buclele ondulate ale lui *Abraham*. Iar pielea ei are o culoare superbă, precum caramelul, și...

– Mamă! răbufnesc, sperând să o fac să se concentreze din nou. Îmi amintesc vag de copila lui Abe – o fată drăguță, cu ochi mari și păr rebel –, dar nu vreau să aud despre ea acum. Despre ce vorbești? Cine a făcut ce?

– Nu a început așa. Sau... Cred că așa a fost. Dar el a făcut să sune *bine*.

– Cine? Abe?

Capul ei se mișcă leneș în sus și în jos.

– Nu merit să fiu șefă, dar a fost un morcov pe cinste. Mai bun decât bățul. Abe... a primit bățul. Nu a putut fi cumpărat. Era doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Din cauza mea.

– Nu înțeleg ce spui.

Maxilarul ei se încordează, iar ochii i se fixează pe un punct din spatele capului meu.

– Ceea ce am lăsat să se întâmple... Aș fi putut la fel de bine să apăs pe trăgaci. Abia își aprinde țigara, că o și stinge în grămada de scrum. Mi-am vândut sufletul pentru ce am făcut și nu există cale de întoarcere.

– Ce...

– Bineînțeles că ar fi trebuit să știi că va aștepta ca o vulpe vicleană în desiș ca să folosească asta împotriva mea.

– Cine...

– Amintește-ți că doar am vrut să fac un lucru bun. Iar el mi-a garantat că nu știa ce vârstă avea ea. Mi-a promis că nu va mai face asta niciodată. Ea pufnește. Vreau să știi că Abe a fost un om bun. O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar privirea i se fixează pe a mea. Am încercat să îndrept lucrurile. Dar nu am putut s-o înfrunt. După atâta vreme, nu puteam să înfrunt ceea ce-i făcusem. Sunt o lașă. Nu sunt o șefă. O lașă.

Un fior îmi trece pe șira spinării.

– Despre cine vorbești, mamă?

Ea încuviințează din cap.

– Probabil îl urăște pe tatăl ei. Ea nu știe. Dar vreau ca ea să știe. Spune-i lui Gracie că a fost un om bun. Vei face asta, da?

Rămân fără cuvinte, încercând să descifrez sensul din spatele cuvintelor ei încurcate.

– Mamă, ce încerci să-mi spui?

Sună al naibii de mult ca o confesiune. Dar pentru ce?

Deschide gura să vorbească, dar nu iese nimic în timp ce se uită fix la mine cu ochii ei albaștri – aceeași nuanță de albastrele ca a ochilor mei – acoperiți de o umbră bătuită. Aștept ca ea să explice.

În cele din urmă, își aprinde bricheta, lăsând flacăra mică să danseze o clipă înainte de a-și îndepărta degetul mare pentru a o stinge.

– Du-te la culcare și lasă câinii care dorm să zacă. E mai puțin probabil să muște. Ea chicotește. Întotdeauna i-a plăcut să spună asta de fiecare dată când l-am presat. De fiecare dată când i-am spus că nu aveau gânduri curate.

De parcă aș putea să dorm după asta.

– Mamă...

– Îți amintești de Hal Fulcher?

– Avocatul tău?

– Asigură-te că-i faci o vizită. Să nu aștepti prea mult. Nu au prea mult timp la dispoziție.

„Ce? De ce?”

– Du-te și fă dușul ăla!

Ea termină primul pahar de apă, apoi îl bea pe al doilea. Nu voi obține nici un răspuns coerent de la ea în seara asta. Această conversație trebuie să continue dimineață, deși nu-mi pot imagina cum să o încep.

Mă aplec să o sărut pe frunte, iar ea se întinde în sus, palma ei cuprinzându-mi maxilarul țepos într-un gest afectuos.

– Te iubesc atât de mult! Să nu uiți niciodată asta!

– Și eu te iubesc. Și dacă nu ești în pat până când termin, te iau pe sus.

Ea știe că nu este o amenințare în zadar. Am mai făcut-o.

Ea răspunde cu un râset gol, apoi deschide stația radio a poliției, iar ochii încep să i se închidă. Încă cinci minute și va fi leșinată chiar acolo, pe masă.

Vocea dispecerului nu-i înăbușă prea bine suspinele grele.

– Vei fi bine.

Îmi scot hainele și le arunc într-un colț. Mă voi ocupa de ele mai târziu. La fel cum mă voi ocupa de barba care îmi acoperă fața. Sau nu. Măine-seară mergem pe Rainey Street ca să bem ceva, iar prietena lui Jenson o aduce pe prietena ei, Dana, cea cu care m-am cuplat săptămâna trecută. Și atunci am uitat să mă bărbieresc, dar se pare că ei i-a plăcut.

Stau pur și simplu o clipă sub jetul fierbinte de apă, lăsând-o să curgă pe pielea mea, sperând că va topi neliniștea care mi s-a așezat pe umeri. Mama s-a purtat diferit în seara asta. Aproape... ca o nebună. Faptul că a adus vorba de Abe m-a pus pe gânduri. A suferit mult din cauza morții lui. Atunci a început să bea *cu adevărat*.

Și ce naiba a fost toată discuția aia despre morcovi, bețe și vânzarea sufletului ei?

Inspir mirosul înțepător al șamponului în timp ce îmi frec scalpul. O divagație la beție teribil de dramatică. Nu-mi pot imagina de ce crede mama că e vinovată. E o șefă de poliție cu multe decorații. E foarte respectată în comunitate. E deșteaptă și amuzantă. Când nu e beată.

Ea este *mama* mea.

Explozia unui foc de armă răsună în casă.

Capitolul 2

Noah

Unchiul meu Silas merge șchiopătând.

Aveam 5 ani când mi-am dat seama că nu mergea ca toată lumea și am vorbit despre mersul lui ciudat. M-a tras pe genunchiul lui și m-a întrebat dacă știu ce este un ninja. Am râs de el și i-am ridicat figurina mea cu broasca țestoasă Ninja Raphael. Atunci mi-a povestit cum s-a luptat odată cu un ninja *adevărat*. A spus că a câștigat, dar în ultimele clipe acel ninja i-a crestat piciorul cu o lamă. Și-a rulat cracul pantalonului și mi-a arătat cicatricea de 12 centimetri ca dovadă.

De fiecare dată când îl vizitam, îl rugam să-mi spună din nou povestea, iar el o făcea, fiecare versiune fiind mai detaliată și mai neverosimilă decât precedenta. A povestit-o atât de convingător, încât l-am crezut, devorând fiecare detaliu grandios cu un zâmbet stupid pe față.

Am crescut. Curând, eram prea mare pentru a mai fi așezat în poala lui și prea înțelept pentru a mai crede în povești. Dar tot îl întrebam cu tonul de șmecher și cu privirea îndoielnică ale unui băiat care devenea adolescent. Dar el își susținea povestea cu lama unui ninja, încheind-o făcându-mi cu ochiul.

Aveam 9 ani când mama mi-a spus, în sfârșit, adevărul – că Silas, la vârsta de 12 ani, a căzut dintr-un copac în timp ce o salva de la cădere și a suferit o fractură gravă, care nu s-a mai sudat cum trebuia.